

DECYZJA

Na podstawie art. 158 § 1, art. 157 § 1, w zw. Z art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2024r. poz. 572) po rozpatrzeniu wniosku Pani Zofii Szast i Pana Wiesława Szast o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem wydanej dnia 14 czerwca 2024 roku znak Bl.6733.3.6.2024 w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie stacji bazowej NIZ7127A wraz z wewnętrzną linią zasilającą i kanalizacją kablową położonej na terenie działki o nr ew. 1913/4 w miejscowości Rudnik nad Sanem w granicach ABCDEFGHIJKLMN-A - **Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Tarnobrzegu** -

o r z e k a

odmówić stwierdzenia nieważności decyzji.

U z a s a d n i e

Pani Zofia Szast i Pan Wiesław Szast zwrócili się wnioskiem z dnia 18 listopada 2024 roku o stwierdzenie nieważności decyzji. Wnosząc o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem wydanej dnia 14 czerwca 2024 roku znak Bl.6733.3.6.2024 w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie stacji bazowej NIZ7127A wraz z wewnętrzną linią zasilającą i kanalizacją kablową położonej na terenie działki o nr ew. 1913/4 w miejscowości Rudnik nad Sanem w granicach ABCDEFGHIJKLMN-A. Wnioskodawcy zarzucili rażące naruszenie prawa w oparciu o art. 157 § 1 pkt 2 k.p.a. , t.j. :

1. Naruszenie procedury administracyjnej w tym art. 7, art. 11, art. 107 §3 i art. 107§1pkt 4,5 kpa poprzez nie wskazanie w osnowie decyzji oraz w uzasadnieniu konkretnych przepisów prawa.

Zarzut ten jest nieuzasadniony ponieważ decyzja Burmistrza Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem wyraźnie wskazuje przepisy prawa materialnego oraz procedury administracyjnej które stanowią podstawę wydania decyzji objętej wnioskiem. Organ przywołał konkretnie przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej u.p.z. p.) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (dalej u.g.n.) oraz kodeksu postępowania administracyjnego.

2. Naruszenie przepisu art. 53ust 3 pkt 1 u.p.z.p. poprzez niedokonanie analizy warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy .

Zarzut ten jest także nieuzasadniony. Przepis art. 53 ust 3 pkt 1 u.p.z.p. stanowi :*Właściwy organ w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dokonuje analizy:*

1) warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych;

2) *stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji.*

Kolegium stwierdza, że stosownie do przepisów art. 53 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, została dokonana analiza warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych oraz stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji. Analiza i projekt decyzji zostały sporządzone przez osobę uprawnioną zgodnie z art. 5 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Analiza opisowa i graficzna stanowi załącznik do decyzji.

3. Kolejny zarzut to naruszenie przepisu art. 54 pkt 2 lit a u.p.z.p. poprzez nieokreślenie w decyzji warunków ochrony oraz kształtowania ładu przestrzennego z uwagi jak pisze strona, że takiej analizy nie dokonano oraz nie podano przepisów odrębnych.

W ocenie organu odwoławczego ten zarzut także jest nietrafiony. Przywołany przepis (prawdopodobnie chodzi o art. 54 ust 1 pkt 2 lit a u.p.z.p.) stanowi że *decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego określa:*

1) *rodzaj inwestycji;*

2) *warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy zgodne z planem ogólnym oraz wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie:*

a) *warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego,*

Zatem według art. 54 pkt 2 u.p.z.p., decyzja lokalizacyjna powinna określać warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych. Analiza treści zaskarżonej decyzji w szczególności zaś pkt 2 wskazuje iż organ zawarł szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych. Organ I instancji określił warunki i wymagania ochrony i kształtowania ładu przestrzennego wskazując konieczność zgodności inwestycji ze wskazanymi przepisami szczególnymi. Dalej organ określił warunki ochrony środowiska i zdrowia ludzi zawarte w ust 2 pkt 2 lit a-k

4. Zarzut naruszenia art. 52 ust 2 pkt 2 lit c w związku z art. 2 pkt 3 u.p.z.p. poprzez niepodanie we wniosku danych charakteryzujących wpływ inwestycji na środowisko w rozumieniu wskazanym w art. 2 pkt 3 u.p.z.p. w związku z art. 3 pkt 39 ustawy prawo ochrony środowiska.

Zarzut tej także jest nieuzasadniony Zgodnie z art. 52 ust. 1 i 2 zw. z art. 6 ust 1 upzp ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora, wniosek ten powinien zawierać: 1) mapę zasadniczą lub, w przypadku jej braku, mapę ewidencyjną, pochodzącą z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmującą teren, którego wniosek dotyczy, wraz z obszarem, na który inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000, w postaci: a) elektronicznej – w obowiązującym państwowym systemie odniesień przestrzennych albo b) papierowej; 1a) określenie granic terenu objętego wnioskiem; 2) charakterystykę inwestycji, obejmującą: a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów, b) określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych oraz powierzchni terenu podlegającej przekształceniu, przedstawione w formie

opisowej i graficznej, c) określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko; 3) w przypadku lokalizacji składowiska odpadów: a) docelową rzędną składowiska odpadów, b) roczną i całkowitą ilość składowanych odpadów oraz rodzaje składowanych odpadów, c) sposób gromadzenia, oczyszczania i odprowadzania ścieków, d) sposób gromadzenia, oczyszczania i wykorzystywania lub unieszkodliwiania gazu składowiskowego. Odnosząc się do wyżej opisanego zarzutu należy stwierdzić, że załączoną w aktach analiza środowiskowa przedsięwzięcia objętego wnioskiem wykonana przez mgr. Inż. Marcina Sokół jako kierującego zespołem oraz inż. Wiktorię Michalską specjalistkę z zakresu ocen oddziaływania inwestycji telekomunikacyjnych na środowisko zawiera kompletną analizę oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko.

Jak wynika z obliczeń przeprowadzonych przez zespół na stronie 7 zawiera zapis, że przeprowadzona analiza przewidywanych rozkładów pól elektromagnetycznych w otoczeniu instalacji radiokomunikacyjnej wskazuje, że przewidywane przedsięwzięcie będzie spełniać wymagania określone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 17 grudnia 2019 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U z 2019 roku poz 2448). Dodatkowo uwzględniając wysokość zawieszenia anten oraz sposób zagospodarowania terenu w otoczeniu planowanej instalacji sporządzający analizę stwierdził, że narażenie ludności na ponadnormatywne pola elektromagnetyczne przez anteny nie wystąpi. Warto pamiętać, że zgłoszenia inwestycji należy dokonać dopiero właściwemu organowi ochrony środowiska wraz z powiadomieniem Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego, a bezpośrednio po uruchomieniu stacji należy przeprowadzić pomiary kontrolne rzeczywistego rozkładu gęstości mocy promieniowania elektromagnetycznego w otoczeniu stacji.

5. Zarzut naruszenia art. 52 ust 2 pkt 2 lit c w związku z art. 54 u.p.z.p. poprzez nie wskazanie w decyzji konkretnych mocy EIRP anten sektorowych oraz radioliniowych .

Kolegium także ten zarzut uznało jako bezzasadny, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 2023 roku zmieniającego powyższe (Dz. U z 2023 roku poz. 1724) zamierzona inwestycja nie jest przedsięwzięciem zaliczanym do katalogu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko ani do katalogu przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Jak opisano wyżej do wniosku załączono opracowanie z 12 kwietnia 2024 roku pn” Analiza obszaru pól E-M o poziomach gęstości mocy większych lub równych wartościom określonym w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 17 grudnia 2019 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku Instalacja Radiokomunikacyjna P4 NIZ7127A „potwierdzili zgodność inwestycji z wymogami rozporządzenia. Obowiązujące przepisy prawa nie narzucają na organ planistycznego obowiązku zawarcia w decyzji lokalizacyjnej zapisów dotyczących mocy .

Dodatkowo zauważyć należy iż żadna stacja bazowa (także ta, której realizacja nie wymaga pozwolenia na budowę czy zgłoszenia) nie może być uruchomiona bez przeprowadzenia pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku emitowanych przez pracujące w ramach tej stacji instalacje radiokomunikacyjne, a emitowane przez te urządzenia promieniowanie nie może przekraczać dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i miejsc dostępnych dla ludności. Pomiary natężenia pola elektromagnetycznego (PEM) wykonywane są wyłącznie przez akredytowane przez Polskie Centrum Akredytacji laboratoria, a ich wyniki obligatoryjnie

muszą zostać przekazane wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu w terminie 30 dni od dnia ich wykonania. Ponieważ decyzja lokalizacyjna nie ma charakteru konstytutywnego, jest aktem deklaratoryjnym, czyli potwierdzającym, że lokalizacja danej stacji bazowej jest zgodna z przepisami odrębnymi. Podstawą odmowy wydania takiej decyzji może być wyłącznie niezgodność inwestycji z konkretnym przepisem prawa, innym niż normy chroniące ład przestrzenny.

6. Zarzut naruszenia przepisów art. 107 §1 pkt 4.5., oraz art. 107 §3 kpa w związku z art. 52 ust 2 pkt 1 u.p.z.p. poprzez niewskazanie przepisów prawa materialnego oraz sporządzenie do nich uzasadnienia z których wynikałoby jak ustalono obszar oddziaływania inwestycji z określeniem terenu na który ma oddziaływać .

Stanowisko w zakresie bezpodstawności zarzutu wykazano dokonując analizy zarzutów wyżej opisanych . Zaskarżona decyzja zawiera wskazanie zarówno podstaw prawnych jak i stanu faktycznego nadto w odniesieniu do oddziaływania organ oparł się na wiedzy specjalistycznej to jest na opracowaniu z 12 kwietnia 2024 roku pn.:” Analiza obszaru pól E-M o poziomach gęstości mocy większych lub równych wartościom określonym w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 17 grudnia 2019 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku Instalacja Radiokomunikacyjna P4 NIZ7127A” , co zostało wskazane w uzasadnieniu decyzji

7. Zarzut naruszenia przepisów art. 107 §1 pkt 4.5., oraz art. 107 §3 kpa w związku z art. 54 pkt 2 lit a.b u.p.z.p. ponieważ w decyzji nie wskazano na czym ma polegać ochrona środowiska, ochrona interesu osób trzecich

Zarzut ten jest także chybiony w ust 2 pkt 2 decyzji określono warunki ochrony środowiska i zdrowia ludzi narzucając konkretne warunki realizacji planowanego przedsięwzięcia. Nadto w ust 2 pkt 5 wskazano na wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich.

Odnosząc się niejako całościowo do argumentacji wniosku uwzględnić należałoby, że postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności jest samodzielnym postępowaniem, którego celem nie jest ponowne rozpoznanie sprawy co do jej istoty. Wskazana we wniosku przesłanka stwierdzenia nieważności w postaci wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa ma szczególny charakter. Do ustalenia, czy zaistniała ona w warunkach sprawy niezbędnym jest więc uwzględnienie czy organ w postępowaniu zwykłym dopuścił się naruszenia przepisów prawa i czy naruszenie to przybrało rażący charakter. Czy zachodzi oczywista sprzeczność między analizą a wymaganiami zabudowy i zagospodarowania terenu wynikającymi z przepisów prawa.

Podstawowe znaczenie dla oceny zasadności tego zarzutu miał fakt, że planowana inwestycja - jak to zostało już wcześniej jednoznacznie wyjaśnione - nie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Wobec tego organy orzekające o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie były obowiązane uwzględnić konieczności stwierdzenia przez właściwy organ, w drodze postanowienia, obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia. Warto również dodać, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego jest etapem wstępnym na drodze realizacji inwestycji. Decyzja taka ma odpowiedzieć na pytanie, czy na danym terenie jest dopuszczalna (możliwa) zabudowa określonego rodzaju (zmiana zagospodarowania terenu), a więc czy zamierzenie jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, w tym przepisami szczególnymi. Ocena zgodności planowanej inwestycji z przepisami odrębnymi w ramach art. 56 u.p.z.p. może następować tylko w takim zakresie, w jakim nie wkracza w kompetencje przypisane innym organom

administracji publicznej. Organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie może wkraczać w kognicję organów administracji właściwych w sprawach objętych ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku (tak NSA w wyroku z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt II OSK 2189/14, dostępnym jw.).

W wyniku rozpatrzenia sprawy SKO nie dopatryło się w stosunku do kwestionowanej decyzji wystąpienia żadnej z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji wymienionych w art. 156 § 1 K.p.a., w szczególności rażącego naruszenia prawa. Jak wskazał WSA w Gliwicach Wyrok WSA w Gliwicach z 10.01.2025 r., III SA/GI 273/24, LEX nr 3822103.

„Przez rażące naruszenie prawa należy rozumieć wadliwość aktu administracyjnego (decyzji) wydanego na skutek naruszenia norm prawnych regulujących działania administracji publicznej w indywidualnych sprawach, w szczególności przepisów prawa procesowego oraz materialnego, o znacznym ciężarze gatunkowym. Zachodzi to w przypadku, gdy czynność zmierzająca do wydania decyzji administracyjnej oraz treść załatwienia sprawy w niej wyrażona stanowią zaprzeczenie stanu prawnego sprawy w całości lub w części. Chodzi przy tym o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny, gdy organ, wydając decyzję, czyni to niezgodnie z treścią normy prawnej na tyle wyraźne, że nie budzi to wątpliwości interpretacyjnych.”

Zatem o zaistnieniu przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji w postaci rażącego naruszenia prawa nie mogą przesądzać jakiegokolwiek zastrzeżenia co do przeprowadzonej w sprawie analizy, a tylko takie, które wskazują na odstępstwo od wymogów prawnych nie dające się zaakceptować w aspekcie zasady praworządności. Chodzi więc o wady wyjątkowo ciężkie, które należy usunąć przez unicestwienie obciążonej tymi wadami decyzji administracyjnej. Stanowisko takie zostało zaprezentowane także w wyroku WSA w Rzeszowie wyroku (sygn. akt II SA/Rz 490/22 z dnia 22.11.2024).

Przy ocenie zaistnienia przesłanki stwierdzenia nieważności z art. 156 § 1 k.p.a. należy uwzględnić nie tylko wskazaną oczywistość naruszenia prawa, ale także charakter naruszonego przepisu i skutki tego naruszenia jako nie dające się pogodzić z zasadami praworządności. Tego rodzaju wadliwości SKO w stanie faktycznym sprawy nie stwierdziło.

Przy tym postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego i w jego trakcie nie następuje ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy. Stwierdzenie nieważności decyzji stanowi wyjątek od zasady trwałości ostatecznych decyzji, wynikającej z art. 16 § 1 K.p.a. Stąd wymóg poddania w postępowaniu nieważnościowym decyzji jedynie przez przyzmat przesłanek, o jakich mowa w art. 156 § 1 K.p.a., w tym przesłanki rażącego naruszenia prawa (art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a.). W orzecznictwie przyjmuje się, że cechą rażącego naruszenia prawa jest treść decyzji, która pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią przepisu przez proste ich zestawienie ze sobą, a charakter naruszenia prawa powoduje, że decyzja taka nie może być zaakceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa i powinna ulec wyeliminowaniu z obrotu prawnego. Nie chodzi tu bowiem o błędy w wykładni prawa, ale o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny (por. wyrok NSA z 12 stycznia 2016 r., II OSK 1098/14). A zatem oparcie argumentacji skargi kasacyjnej na jednym z poglądów zasadniczo nie może stanowić wystarczającej podstawy do stwierdzenia, że nieuwzględnienie przy wydaniu przedmiotowej decyzji o warunkach zabudowy jakichś okoliczności faktycznych rażąco narusza prawo.

W stwierdzonym stanie faktycznym i prawnym należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie:

Strona niezadowolona z decyzji może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji zwrócić się do SKO w Tarnobrzegu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Jeżeli niniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające także wówczas, gdy jedna ze stron zawarła we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy żądanie przeprowadzenia przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie 14 dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Strona może również zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy od takiej decyzji. W takim wypadku decyzja staje się ostateczna i prawomocna z chwilą złożenia stosownego oświadczenia, co skutkuje pozbawieniem możliwości jej zaskarżenia w sądowno-administracyjnym toku instancji.

Z dniem doręczenia organowi administracji oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, że podlega natychmiastowemu wykonaniu. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy.

Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, za pośrednictwem SKO w Tarnobrzegu, skargę w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie - 1 egzemplarz dla Sądu, 1 egzemplarz dla SKO w Tarnobrzegu i po jednym egzemplarzu dla stron postępowania.

Wpis od skargi wynosi 200 złotych. Stronie przysługuje możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

1. Joanna Klos-Czerwińska

Etatowy członek SKO

*(podpisano bezpiecznym podpisem
elektronicznym weryfikowanym przy pomocy
ważnego kwalifikowanego certyfikatu)*

Danuta Wydra

Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnobrzegu

*(podpisano bezpiecznym podpisem
elektronicznym weryfikowanym przy pomocy
ważnego kwalifikowanego certyfikatu)*

2. Katarzyna Jezuit

Etatowy członek SKO

*(podpisano bezpiecznym podpisem
elektronicznym weryfikowanym przy pomocy
ważnego kwalifikowanego certyfikatu)*

Otrzymują:

- I. Strony – według rozdzielnika w aktach sprawy
- II. Do wiadomości: Burmistrz Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem
- III. a/a

Klauzula informacyjna o przetwarzaniu danych

(postępowanie administracyjne)

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), dalej „RODO”, informuję, że:

1. Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnobrzegu, ul. Św. Barbary 12, 39-400 Tarnobrzeg, tel. (15) 822-25-25, email: sekretariat@sko.tarnobrzeg.pl
2. Administrator wyznaczył inspektora ochrony danych, z którym można skontaktować się poprzez email: iod@sko.tarnobrzeg.pl w każdej sprawie dotyczącej przetwarzania Pani/Pana danych osobowych.
3. Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu przeprowadzenia postępowania administracyjnego dotyczącego Pani/Pana sprawy oraz wydania decyzji administracyjnej w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) i art.9 ust.2 lit.g) RODO w związku z ustawą z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawą z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych. Następnie Pani/Pana dane będą przechowywane w celu wypełnienia obowiązku archiwizacji dokumentów wynikającego z ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach i Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych.
4. Pełna treść klauzuli informacyjnej znajduje się na stronie internetowej www.sko.tarnobrzeg.pl w zakładce RODO w odnośniku - Klauzula informacyjna (postępowanie administracyjne)